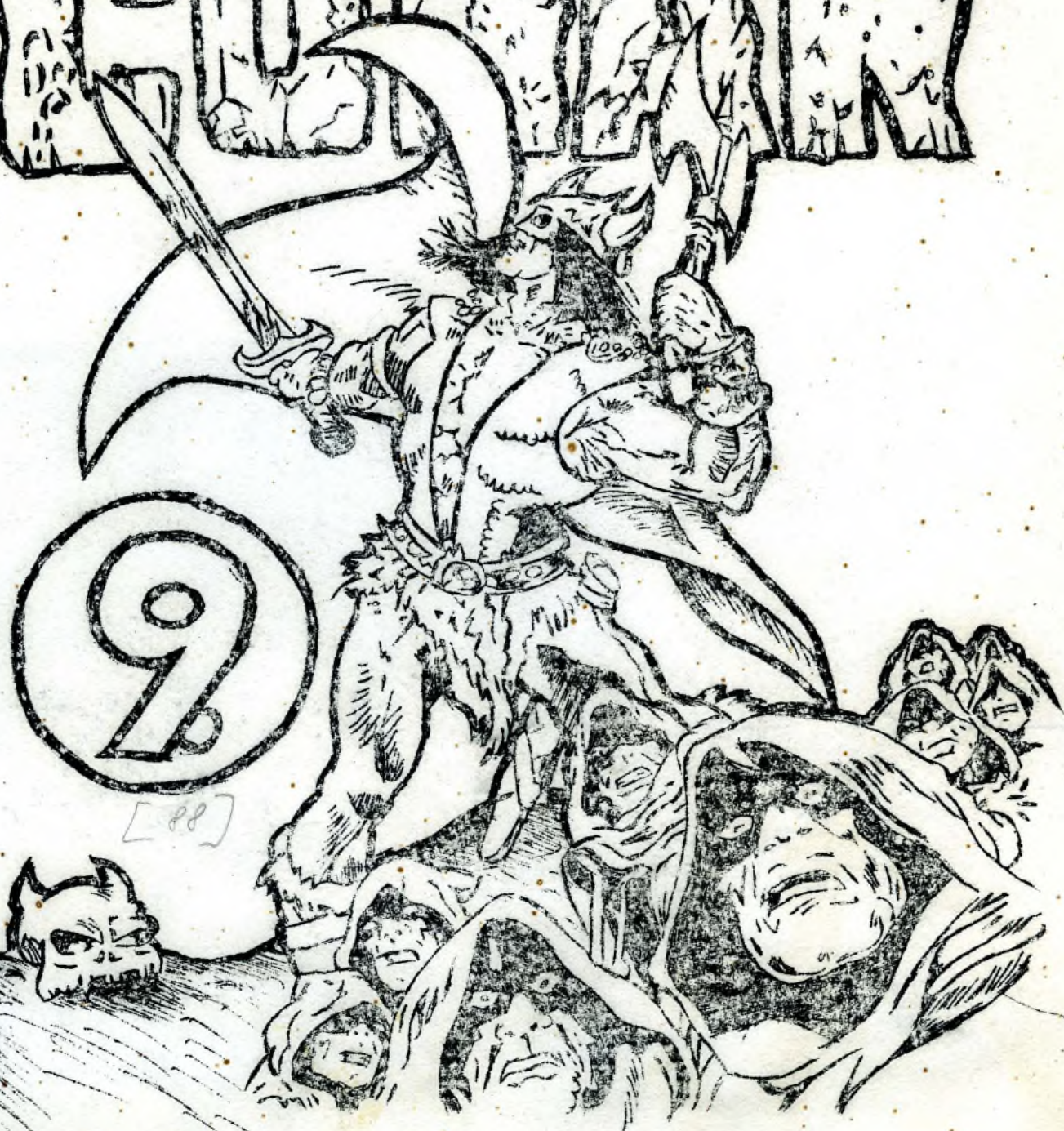

ARGHIS

UVADIE

BARBAR

CONAN

ROBERT
ERWIN

HOWARD

V tomto čísle Argusu Vám prostřednictvím povídky "Kletba monolitu" chceme představit autora románů, které se řadí k typu "Sword and Sorcery" /Meč a magie/ - Roberta Erwina HOWARDA.

ROBERT ERWIN H O W A R D se narodil 22. ledna 1906 v Peasteru ve státě Texas v Americe. Otec se jmenoval dr. Isaac Mordecai a matka za svobodna Hester Jane Ervin. Roku 1919 se přestěhovali do Cross Plains. Howard si osvojil lásku k tajemnu, již když mu babička vyprávěla staré keltské báje a pověsti. Posléze absolvoval kurs stenografie a psaní na stroji. V mládí byl vášnivým čtenářem "pulp" magazinů. Později začal sám do některých přispívat /např. Weird Tales, Horros Stories, Fantasy Adventures, Oriental Stories/.

Již jejich názvy napovídají co vydávaly. První příběh o Conanovi napsal roku 1932.

11. června 1936 se po smrti své matky, na kterou byl velmi citově vázán, zastřelil ve svém voze automatickým revolverem ráže 38.

Po jeho smrti se našli pokračovatelé, kteří píší dále příběhy barbara Conana, snažíc se přiblížit se Howardovu stylu. Patří mezi ně Roy Thomas, Jack Kirby, L. Sprague de Camp, Lin Carter a další.

Příběhy barbara Conana, který v nich vystupuje jako gladiátor, zloděj, ničitel, rváč, žoldnéř, pirát, otrok, či dokonce král, překládá pražský SF klub J. Verna, s jehož svolením tuto povídku otiskujeme.

Děj všech Conanových dobrodružství se odehrává v Hyborském světě - zřejmě Atlantidě, před 12 000 lety.

Věřím, že i čtenáři se rádi začtou do této pohádky pro dospělé.

SPRAGNE DE CAMP a LIN CARTIER
• KLETBA MONOLITU •

Povídka Kletba monolitu - The Curse of the Monolith byla poprvé uveřejněna pod názvem Conan and the Centograph v Worlds of Fantasy - díl I. v roce 1968. Přeložil - KTK - klub J. Vernea.

Po událostech popsanych v povídce " Město lebek " byl Conan povýšen do hodnosti kapitána Thuranské armády. Vybudoval si pověst nepřemožitelného bojovníka a člověka, kterého je dobře mít po boku v nebezpečných situacích. Bohužel, tato pověst mu nepomohla k tomu, aby se dostal na dobré místo s vyšším platem, ale způsobila, že jej generálové krále Yldize vybírají pro zvláště nebezpečná posláná. Jeden z těchto úkolů jej zavedl stovky mil na východ, až do pohádkové Khitáje.

1.

Jako čelisti pasti se kolem Conana uzavřely příkré útesy z tmavého kamene. Nelíbily se mu ostré vrcholky, které se matně črtaly proti zataženému večernímu nebi, na kterém se tu a tam zableskla osamělá hvězda. Hvězdy shlížely na malý tábor, rozbitý na dně úzkého údolí jako oči číhajících pavouků. Nelíbil se mu ani chladný, ostrý vítr, který v nárazech hvízdal mezi skalami a hučel kolem malého ohně. Pod jeho nárazy se plameny točily, poskakovaly a vrhaly dlouhé, pitoreskní stíny na hrubé, kamenné stěny, které obklopovaly tábor.

Na vzdálenější straně tábořiště se pnuly do výše obrovité sekvoje, které byly staré již v době, kdy se Atlantida ponořila do zpěných vln oceánů. Vyrůstaly z hustého porostu rhododendronů a bambusového křoví. Z porostu se klikatil úzký potůček, bublal kolem tábora a v porostu na druhé straně se zase ztrácel. Vrcholky útesů se halily do cářů mlhy, které také zastíraly většinu hvězd. Zbylé hvězdy vypadaly jako stříbrné slzy.

Z celého toho místa, jak Conan cítil, vyzařovala hrozba a nebezpečí. Měl pocit s větrem cítí pach smrti. I koně byli pod vlivem této atmosféry, plašili se neklidně hrabali kopyty a chvílemi divoce ržáli. Koně cítili věci, které civilizovaný člověk nevnímal, právě tak, jako Conan, mladý válečník z barbarských hor Cimmerie. Jeho smysly, stejně jako smysly zvířat cítily mnohem jasněji nepostižitelné závaný zla, než smysly Turanských vojáků, kterým velel a kteří byli vychováni převážně ve městech.

Vojáci, kteří seděli kolem táborového ohně si mezi sebou rozdělovali zbytek zásoby vína, které rozlévali z měchů z kozí kůže. Jedni si halasně vyprávěli o milostných dobrodružstvích, které si chtěli užít po návratu v mramorových lázních Aghrapurů, jiní, unavení celodenní těžkou jízdou, seděli a s pohledem upřeným do plamenů zívali. Brzo se zahalí do těžkých, vojenských plášťů a uloží se k spánku. Zatímco dva z nich, s mohutnými Hyrkanianskými luky připravenými k výstřelu budou držet stráž, zbytek usne ve volném kruhu kolem ohně, s hlavami na sedlových brašnách.

Nikdo z nich necítil tísnivou atmosféru, která se vznášela nad kotlinou.

Conan, opřený o nejbližší sekvoji přitáhl blíž záhyby svého pláště, aby se ubránil řezavému větru, který se nemilosrdně proháněl údolím. Vojáci jeho oddílu byli vybíráni z těch největších a nejsilnějších z vojska krále Yldize a přesto byl Conan o hlavu vyšší, než největší z nich. Při srovnání navíc působila jeho široká ramena a štíhlý pas dojmem, že vojáci jsou sotva dospělými hochy.

V modrých očích se rudě odrážela zář ohně a z kopulovité helmy, obtočené turbanem se drala záplava černých vlasů, zastřižených rovně nad čelem.

V jednom ze svých zřídkaých záchvatů melancholie Conan v duchu proklínal krále Yldíze, dobře smýšlejícího, ale slabého turanského vládce, který poslal jej a tuto výpravu, zrozenou a naplánovanou pod špatnou hvězdou. Již rok uběhl od doby, kdy přísahal věrnost Turanu a jeho vládci. Před šesti měsíci si vydobyl královu přízeň spolu se svým přítelem - kušitským žoldnéřem Jumou, když zachránili Yldízovu dceru Yosaru ze zajetí bláznivého božského krále země Meru. Navíc pak dopravil princeznu více-méně nepoškozenou jejímu zaslíbenému snoubenci, chánu Kujalovi, vládnoucímu Kuigirským hordám.

Když se pak Conan vrátil do Aghrapuru - hlavního města Turanu, byl vládce ve své vděčnosti i velkodušný. Juma i Conan byli povýšeni do hodnosti kapitánů. Zatímco ovšem Juma obdržel výhodné místo v královské gardě, Conan byl za odměnu pověřen dalším nebezpečným posláním. Když posuzoval celou situaci s odstupem, viděl, že ovoce jeho úspěchu se proměnilo ve scvrklá plánata. Yldíz svěřil obrovskému Cimřeňanovi dopis pro krále Shu, vládnoucího v zemi Kusan, což bylo malé království v západní Kitáji.

V čele čtyřiceti zkušených bojovníků se Conanovi podařilo projít tuto neko-nečnou cestu. Přešli stovky mil nevýrazných, hyrkanianských stepí a putovali po úbočí nesmírných talakmanských velehor. Probojovali si cestu pouštěmi, kde vály neutichající samury i bažinatými džunglemi, které tvořily přirozené hranice tajemné Kitáje, nejvýchodnější položené země, o které kdy lidé ze západu slyšeli.

Když nakonec dorazili do Kusanu, shledal naštěstí Conan, že vznešený a vzdělaný král Shu je úžasným hostitelem. Zatímco Conan a jeho válečníci byli zahrnováni vybranými lahůdkami, nápoji a půvabnými a svolnými konkubínami, rozhodl se král Shu a jeho rada přijmout Yldízovu nabídku smlouvy o pomoci a výměně zboží. Na základě tohoto rozhodnutí předal starý, moudrý král Conanovi mohutný svitek zlaceného hedvábí. Na něm byla zapsána znakovým písmem Kitáje a půvabně sešíkmanými literami Hyrkanie formální odpověď a souhlas Kitajského krále.

Kromě měšce, plného Kitajského zlata, dostal Conan na cestu jak doprovod i jednoho vznešeného šlechtice od králova dvora, který měl celou výpravu doprovázet k západním hranicím Kitáje. Na Conana však tento průvodce - vévoda Feng vůbec nepůsobil dobrým dojmem.

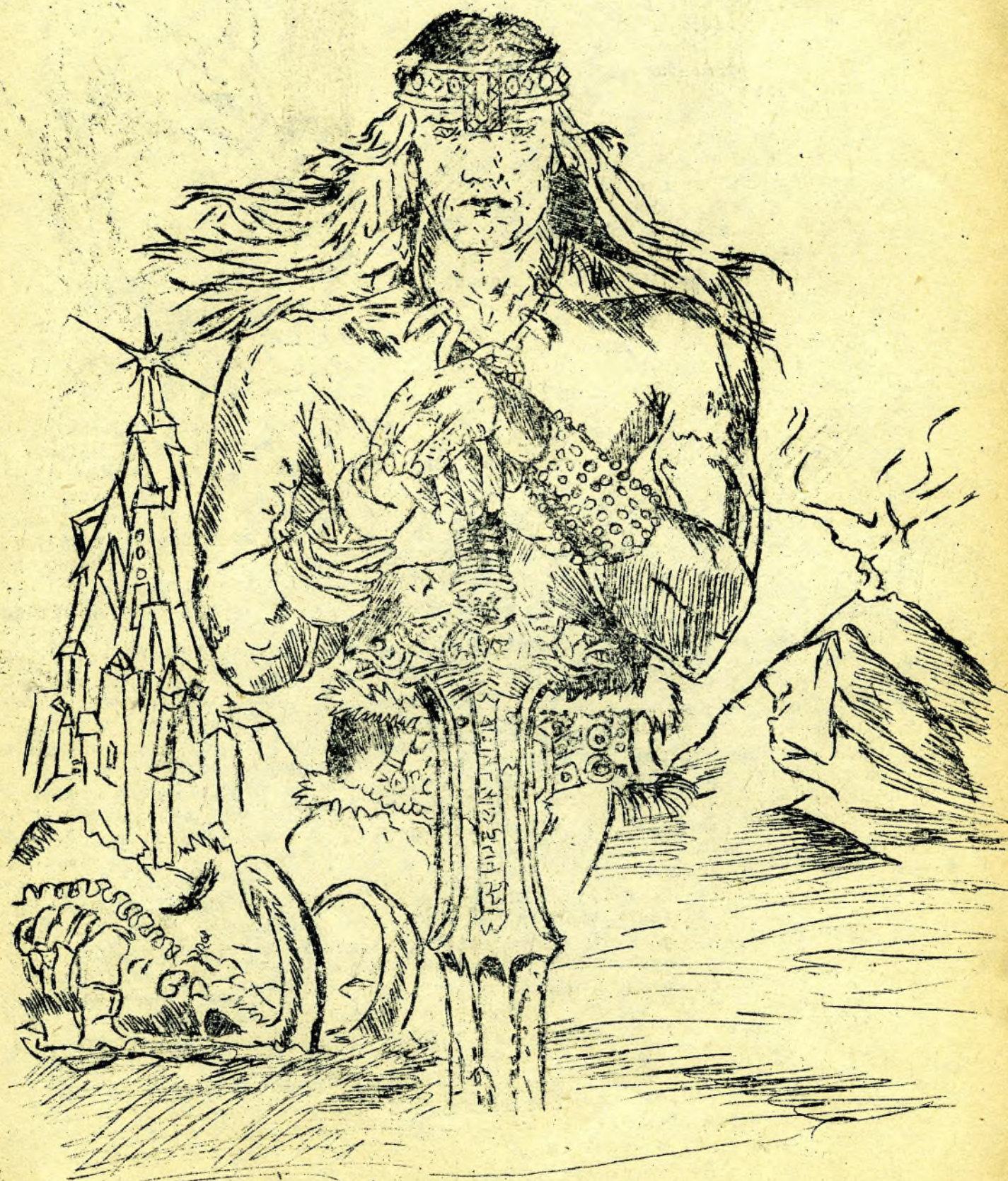
Conan byl štíhlý, upravený a samolibý mužík, hovořící měkkým, vemlouvavým hlasem. Oblékal se do fantastických, hedvábných rouch, které se ani v nejmenším nehodily k jízdě na koni a táboření. Navíc zahaloval svou význačnou osobnost oblakem těžké vonavky. Nikdy si nezamazal své pěstěné ruce jakoukoliv prací při budování tábora, zato jeho dva služebníci dřeli pod jeho dohledem od rána do večera, aby mu zajistili pohodlí a vyhověli jeho choutkám.

Conan na Kitájcovy zvyky zhlížel s pohrdáním barbara, zvyklého postarat se sám o sebe ve všech situacích.

Vévodovy šikmé oči a předoucí hlas připomínaly Cimřeňanovi kočku a čast o si říkal, že je třeba hlídat tohle vydařené princátko, aby jim nevyvedlo něco ošklivého. Na druhé straně si přiznával, že v duchu závidí Kitájci jeho vyjimečně vybrané způsoby a snadnost, s jakou dovedl okouzlit každého, s kým ho vořil. Tahle skutečnost způsobila, že Conan podezříval Kitájce tím víc.

I když služba v turanské armádě, kde byl nucen často se pohybovat u dvora dala Cimmeřanovi slabý nátěr civilizace, v nitru zůstával divokým mladým barbaram, který civilizaci nevěřil. Rozhodl se tedy s konečnou platností, že Kitájce bude sledovat ve dne - v noci.

"Doufám, že neruším hlubokomyslné úvahy vznešeného kapitána?" zapředl vedle Conan hebký hlas.

Conan se ohlédl a jeho ruka uchopila rukověť široké orientální šavle, která mu visela po boku. Pak poznal vévodu Fenga zahaleného až po bradu do širokého pláště z hráškově zeleného sametu. Conan v poslední chvíli potlačil divoké zaklení a vědom si své povinnosti vyslance, přeměnil kletbu na formální přivítání, které znělo falešně i jemu samému.

"Je snad urozený kapitán příliš unaven, než aby mohl usnout?" zamumlal Feng a tvářil se, jakoby si nevšiml Conanovy neotesanosti. Mluvil plynou hyrkánštinou. To byl mimo jiné jeden z důvodů, proč byl přidělen jako doprovod ke Conanovu oddílu. Conanova znalost zpěvavého jazyka Kitájců byla jen útržkovitá. Feng pokračoval: "mám tu čest vlastnit zaručený prostředek proti nespavosti. Vděčný lékárník, kterému jsem prokázal dobrodiní mi svěřil tento tajný recept: hrstka liliových poupat se rozetře, utře se skořicí a přidá se špetka makových zrněk....".

"Ne, díky" zavrčel Conan "Děkuji Vám vévodo, ale je to tímhle prokletým místem. Nějaké divné pocity mi brání ve spánku, i když bych měl po tomhle náročném dni spát jako mladík po první noci lásky."

"Přes vévodův obličej přelétl podivný výraz při Conanově řeči, nebo to snad byla hra stínů, která byla způsobena plameny větrem zmítaného ohně? V každém případě uhlazeně odpověděl "Myslím, že chápu pocity vznešeného kapitána. Někteří lidé mívají podobné pocity v tomto, hm, pověstmi opředeném údolí. Zahynulo zde mnoho lidí."

"Bojiště" zeptal se Conan.

Vévodova úzká ramena se pohnula pod zeleným pláštěm. "Je, nic takového, můj hrdiný příteli ze západu. Blízko tohoto místa leží hrobka pradávného čínského krále - krále Ksia Kushangského. Na jeho příkaz byla mečem popravena celá královská garda a hlavy bojovníků s ním byly pohřbeny, aby mu jejich duše mohly sloužit i na onom světě. Obyčejní lidé si ovšem vyprávějí, že duchové mrtvých strážců často pochodují v řadách údolím nahoru a dolů" hedvábný hlas se ještě o něco ztišil "legenda také vypráví o obrovském pokladu, složeném převážně ze zlata a drahokamů, který byl také s králem Ksiou pohřben a táhle části pověsti věřím i já!"

Conan zbystřil pozornost. "Zlato a drahokamy, povídáte, hrabě? A našel ten poklad někdo?"

Kitájec si měřil chvíli Conana zkoumavým a zamyšleným pohledem. Pak, jakoby došel k jakémusi osobnímu rozhodnutí odpověděl "Ne, lorde Conane, protože přesné místo, kde se nachází hrobka nikdo nezná. Jediný člověk tvoří výjimku."

Conanův zájem byl nyní zcela zřetelný "Víte snad, kdo to je?" zeptal se přímo.

Khitájec se usmál. "Je to má ubohá maličkost, samozřejmě!"

"U Croma a Erlika! Když víte, kde je to bohatství ukryto, proč jste jej už dávno nevykopali?"

"Mí lidé jsou ovládáni strachem, který pramení z kletby, která byla uvalena na hrobku starého krále, jak praví pověst. Místo a orientační bod pro vyhledání hrobky je označeno monolitem z černého kamene a dá se velmi snadno najít. Přes to jsem nebyl schopen přemluvit nikdy nikoho k tomu, aby mi pomohl zúčastnit se se mnou otevření hrobky, jejíž přesnou polohu znám jen já sám."

"A sán byste na ten úkol nestačil?"

Feng rozhodil své drobné ruce s dlouhými nehty. "Potřeboval bych spolehlivého pomocníka, který by mi chránil záda proti nepříteli ať již lidským, nebo zvířecím, kteří by se mohli objevit, zatímco budu svou pozornost věnovat přesnému určení místa, kde hrobka leží. Kromě toho bude třeba vynaložit velkou dávku námahy na kopání a zvedání kamenů. Člověk jako já nemá pro práci tohoto druhu ani ty základní předpoklady."

"A proto, a to mi odpusťte, vznešený pane, jsem výpravu vedl úmyslně touto soutěskou. Když jsem se dozvěděl, že vznešený syn nebes mě určil jako průvodce, který má doprovodit odvážného kapitána na západ, ujmul jsem se tohoto úkolu s nadšením a nadějí. Toto poslání přišlo jako dar z nebes, protože vy můj kapitáne, máte sílu alespoň tří obyčejných mužů."

A co je hlavní, protože jste ze západu, přirozeně nezdílejte pověry a obavy nás, kteří jsme zatíženi dědictvým předků. Doufám, že jsem vás odhadl správně, můj pane?"

Conan zabručel "Nebojím se bohů, lidí, ani ďáblů, tím méně nějakého ducha dávno zemřelého krále. Pokračujte, kníže Fengu."

Kníže se naklonil blíže a jeho hlas poklesl do sotva slyšitelného šepotu. "Nuže, zde je můj plán: jak jsem již řekl, moje maličkost vedla váš oddíl touto cestou proto, že jsem doufal, že vy jste muž, který by byl pro tento úkol nejvhodnější. Celá věc bude jednoduchou záležitostí pro člověka vaší síly a já mám v zavazadlech všechno potřebné nářadí. Vydejme se na cestu ihned a za necelou hodinu budeme mít oba větší bohatství, než o jakém se nám kdy zdálo."

Fengův vemlouvavý hlas a přesvědčivý tón vzbudil v Conanově divokém srdci touhu po bohatství, ale opatrnost bránila Cimmeranovi v tom, aby vyjádřil okamžitý souhlas.

"Proč bychom s sebou nemohli vzít pár mých vojáků?" zeptal se. "Nebo vašich sloužících? Budeme potřebovat pomoc při dopravě pokladu do tábora!"

Feng zavrtěl úzkou hlavou. "Ne tak, můj vznešený pane. Poklad se skládá ze dvou malých, zlatých skříňek z panenského zlata, z nichž každá je naplněna vybranými drahokami. Každý z nás tak může odnést bohatství, za které by se dala koupit celá země a proč se tedy dělit s ostatními? Jen já znám tajemství a mám tedy nárok na polovinu. Nuže, jste-li tak velkomyslný a chcete-li se rozdělit o svou polovinu s vašimi čtyřiceti vojáky Prosím, to záleží jen na vás."

Kníže Feng již nemusel Conana dále přesvědčovat. Plat vojáků krále Yldíze byl nízký a často jim byl vyplácen jen na papíře. Conanova odměna za služby, které prokázal Turanu se skládala z mnoha planých slov o cti a slávě, ale jen z hrstky mincí.

"Jdu pro nářadí, které mám ve svých zavazadlech" zámumlal Feng "a měli bychom opustit tábor každý zvlášť, abychom nevzbudili zbytečnou pozornost. Zatímco vezmu nářadí, budete mít dost času obléci si prsní pancíř a náloketnice."

Conan se otočil "Na co mě bude pancíř, když jde o to, vykopat ze země bednu?"

"Ó, vznešený pane! V těchto kopcích je mnoho nebezpečí. Potulují se zde divocí tygři, krvelační leopardi, obrovití medvědi a nejhrůznější zvíře těchto krajů - divoký býk. A to nemluvíme o bandách divokých domorodých lovců. Protože já nejsem cvičen ve zbraní, musí být vaše vznesenost připravena bojovat za dva. Věřte mi kapitáne, vím, o čem mluvím!"

"Dobrá" zavrtěl Conan.

"Výborně!" Věděl jse, že tak moudrý člověk jako jste vy se dá přesvědčit nymá důvody a dá na ně varování. Teď se tedy rozdělíme a sejdem se na konci údolí při východu měsíce. To bude asi za dvě hodiny od této chvíle, což nám oběma umožní vykonat nepozorovaně nutné přípravy.!"

Noc ztmavla, a vítr zesílil. Pociť nejistoty a hrozícího nebezpečí, který Conan pocítil, když před západem slunce karavana dorazila do soutěsky se vrátil znovu s plnou silou. Jak tiše kráčel po boku drobného Kitájce, vrhal ostražitě pohledy na všechny strany. Průchod mezi příkrými skalními stěnami se stále zužoval, až nakonec téměř nebylo místo mezi příkrou stěnou a břehem potoka, který se s šuměním hnal úzkým korytem ven z údolí.

Za nimi, v místech, kde se vrcholky hor mlhavě črtaly proti nočnímu nebi, se objevila slabá záře měsíce, která, jak cesta ubíhala pomalu sílila. Pak příkré stěny na obou stranách ustoupily a oba muži se ocitli na hustě zarostlé louce, která ubíhala na obě strany do tmy. Potok uhýkal ostrým záhybem doprava a s bubláním se ztrácel mezi břehy hustě zarostlými kapradím.

Ve chvíli, kdy vyšli ze soutěsky, vyšel nad vrcholky útesů poloviční měsíc. V mlze, která je obklopovala, se zdálo, že jej pozorují z hlubin jezera. Bledé, klamné měsíční světlo ozářilo malý, oblý pahorek, který vyrůstal z roviny přímo před nimi. Blízko za ním bylo vidět ve slabém měsíčním svitu příkrá, horská úbočí, pokrytá hustým lesem.

Když měsíc poprášil svým stříbrným sítím kopce, zapomněl Conan na své obavy. Protože tady, téměř na dosah ruky se tyčil monolit o kterém Feng mluvil. Byl to jediný, obrovský kus černého, matně se lesknoucího kamene, který se tyčil na vrcholku kopce. Jeho horní konec se ztrácel v cárech mlhy.

Zde tedy byla hrobka dávno zemřelého krále Ksii, o které mluvil Feng. Poklad bude buď přímo pod monolitem, nebo blízko něj. Konečně to brzo zjistí.

S krumpáčem a rýčem, které přinesl Feng, na rameni, se Conan prodral hustým rhododendronovým porostem a začal vystupovat po úbočí pahorku. Chvillemi se zastavoval, aby pomohl svému drobnému společníkovi. Nakonec překonali poslední příkrý výstup a ocitli se na vrcholku pahorku.

Před nimi vyrůstal z mírně oblého temene na pahorku impozantní sloup. Pahorek, jak Conan odhadoval, byl pravděpodobně uměle navršen, tak, jak bylo zvykem i na hrobech velkých náčelníků jeho kmene. Pokud jsou pozůstatky mrtvého a s nimi poklad uloženy v původní rovině krajiny, bude kopání trvat mnohem déle, než jednu noc....

S divokou kletbou sevřel Conan rýč a krumpáč. Jakási neviditelná síla se jich zmocnila a táhla ke sloupu. Naklonil se směrem od sloupu a pod kroužkovým brněním se napjaly mohutné pletence svalů. Přesto byl neznámou silou centimetr po centimetru přitahován k monolitu. Když zjistil, že se neznámé síle neubrání, pustil nyní zbytečné nářadí. Krumpáč i rýč odletěly ke kameni a narazily do něj s ostrým zazvoněním. Kovové hlavy nástrojů přilnuly ke stěně a násada krumpáče trčela dle kamene v pravém úhlu.

To, že pustil nářadí ovšem nijak nezmenšilo přitažlivost monolitu, jehož síla nyní působila na jeho zbroj, stejně jako na nářadí. Conan se potácel a klel, bránil se této neznámé síle, ale nakonec byl přitážen k monolitu, na který narazil se zdrcující silou. Jeho záda, stejně jako horní část paží, chráněné kroužkovou zbrojí byly ke kameni jako přilepené. Stejnou silou byla k černému kameni přitahována Conanova hlava, krytá špičatou helmou turanské armády a pochva, ve které byla u pasu připnuta široká šavle.

Conan se ze všech sil snažil osvobodit, ale brzo zjistil, že je to marné snažení. Měl pocit, že jej k černému povrchu sloupu poutají pevné řetězy.

"Co má znamenat tenhle mizerný trik, ty zrádný pse!" zasyčel.

Nevzrušeně a s úsměvem se Feng přiblížil k místu, kde byl Conan bezmocně připoután ke sloupu. Naprosto neohrožován neznámou silou vyjmul Kitájec ze záhybů svého pláště hedvábný šátek. Počkal, až Conan otevře ústa k dalšímu proklínání a šikovně mu nacpal chumáč hedvábí mezi zuby. Zatímco se Conan dusil a pokoušel se roubík vyplivnout, malý mužík mu přetáhl přes ústa druhý šátek, jehož konce pevně zavázal Conanovi za krkem. Nakonec tu Cimmeran stál udýchaný, ale bez možnosti vydat zvuk, s nenávisným pohledem upřeným do tváře malého, dvorně se usmívajícího knížete.

"Odpusť mi tahle lest, ó ty vznešený divochu!" sladce pak pronesl Feng.

"Bylo nutné, aby si má maličkost vymyslela nějakou pohádku, která by zapůsobila na tvou divošskou touhu po zlatě a která by tě odlákala od tvého oddílu!"

Conanovy oči zaplály divokým nepřátelstvím. Napnul svou obrovskou sílu a pokoušel se znovu vymanit se z moci, která jej poutala k monolitu. Nebylo to nic platné, byl úplně bezmocný. Pot mu stékal po čele a krku a vsakoval se do bavlněné košile, kterou měl pod pancířem. Pokoušel se vykřiknout, ale vyrážel pouze nesouvislé zvuky, tlumené chuchvalcem hedvábí.

"Teď, drahý kapitáne dospěl tvůj život k osudem předurčenému konci." řekl s úsměvem Feng "Bylo by ode mne neslušné, kdybych nevysvětlil své pohnutky, takže tvůj vznešený duch by bloudil peklem, které ti připravili tví barbarští bohové, bez znalosti toho, co přivodilo tvůj pád. Nuže věz, že královský dvůr přátelského, nicméně hloupého krále země Kushanu je rozdělen do dvou skupin. Jedna z nich, skupina bílého páva vítá kontakty s barbary ze západu. Druhá, skupina zlatého bažanta, odmítá všechny styky s těmi zvířaty a já, samozřejmě, jsem oddaným příznivcem skupiny zlatého bažanta. Rád bych položil život, abych zničil to vaše takzvané poselství a zabránil tak tomu, aby západní barbari nakazili naši čistou kulturu a uvedli náš nedostižný sociální systém v chaos."

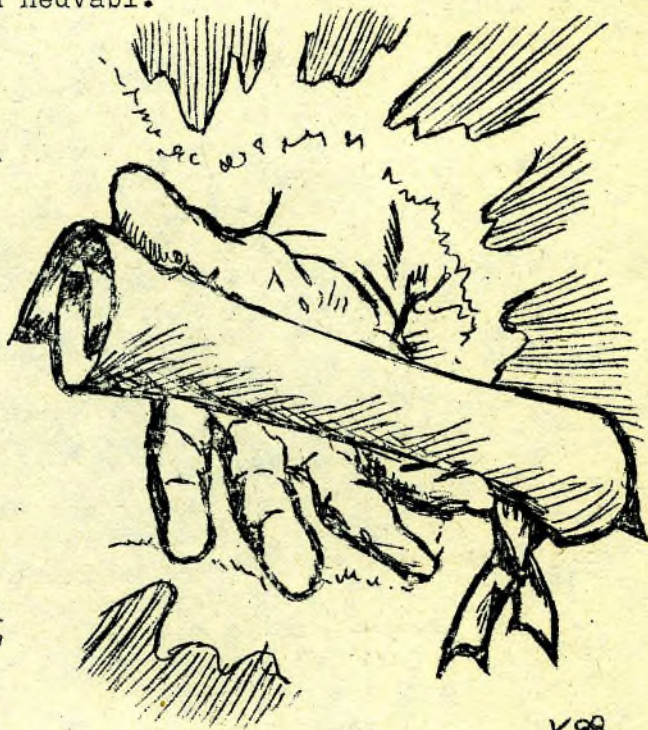
"Říkám rád, i když se tato oběť zdá za současné situace zcela zbytečnou, že ano? Protože, jak se věci mají, mám v moci tebe, vůdce stáda cizích divochů a na tvém krku visí smlouva mezi synem nebes a tvým neotesaným a mizerným králem."

Malý kníže vytáhl zpod Conanova pancíře tubu ze slonoviny, která obsahovala zmíněný dokument. Rozepnul řetízek, na kterém byla zavěšena a vložil ji do jednoho ze svých širokých rukávů. Pak dodal se zlomyslným úsměvem. "Pokud se týče síly, která tě tady vězní nebude se unavovat vysvětlováním jejího původu, který tvoje infantilní mysl není schopna pochopit. Bude stačit, když Ti řeknu, že hmota, ze které byl monolit vytvořen, má tu obzvláštní vlastnost, které my říkáme magnetismus, že přitahuje bez rozdílu všechny kovové předměty. Je zbytečné se bát, to co tě tady drží není výsledkem nečistých sil, ale vlastností materiálu, ze kterého byl sloup zhotoven."

Tato řeč Conanovi málo usnadnila situaci. Kdysi viděl alchymistu v Aghrapuru, který sbíral hřeby kusem tmavočerveného kamene a usoudil, že síla, která jej poutá k monolitu je stejného původu. Protože však nikdy nestudoval fyzikální zákony a slovo magnetismus mu nic neříkalo, byla pro něj celá záležitost opředená tajemstvím.

"Je zbytečné doufat, že tě zachrání tví vojáci" pokračoval Feng. Tady, v těch horách sídlí kmen Jagů, kteří jsou velmi primitivní a patří k lovcům lebek. Přilákání září vašeho táborového ohně řadí se teď v ústí údolí a zaútočí na váš tábor za úsvitu. Tak to dělají od nepaměti."

"Za úsvitu už já budu ovšem daleko odtud. A kdyby náhodou mě chytili konečně, každý musíme jednou zemřít a věřím, že bych zemřel tak, jak člověku a šlechtici mého rodu a postavení náleží. Myslím, že moje hlava by byla nádhernou ozdobou v chatrči náčelníka Jagů, to jsem si jist. Takže, můj barbare, sbohem. Zajisté odpustíš mé ubohé maličkosti to, že se otočím zády k tvé osobě a nespátím tak poslední chvíli tvého požehnaného života. Je mi tě tak líto a pohled na tvé poslední chvíle by mi nespůsobil žádná potěšení. Kdybys měl to štěstí a byl vychován v naší zemi, byl by z tebe obdivuhodný služebník, dejme tomu můj osobní strážce. Bohužel, osud je neměnitelný."

K88

Kitájec se zlomyslně uklonil a pomalu sestoupil po úbočí pahorku. Conan uvažoval, zda úmyslem knížete je nechat ho zde zahynout žízní a hladem. Jestliže si jeho muži všimnou velitelské nepřítomnosti před úsvitem, jistě se jej vypraví hledat. Ale i v tom případě, protože se vytratil z tábora aniž nechal zprávu, kam jde, by těžko hledali ve zmeti skal. Kdyby jim mohl podat nějakým způsobem zprávu, pročešali by kvůli němu celý kraj a s malým knížetem by to špatně dopadlo. Ale jak jim podat zprávu?!

Znovu napjal každý sval proti síle, která jej poutala k mohutnému piliři, ale bezvysledně. Mohl hábat nohama od kolen dolů a rukama od loktů. Mohl i otáčet hlavou ze strany na stranu, ale jeho tělo, uvězněné v kovovém pancíři, bylo pevně připoutáno k černému kameni.

Zář měsíce zesílila. Conan zpozoroval, že u paty monolitu u jeho nohou leží počmurné zbytky dalších obětí. Lidské kosti, a zuby se vršily v malých hromádkách. Některé z nich rozšlapal, když jej neznámá síla přitáhla ke sloupu.

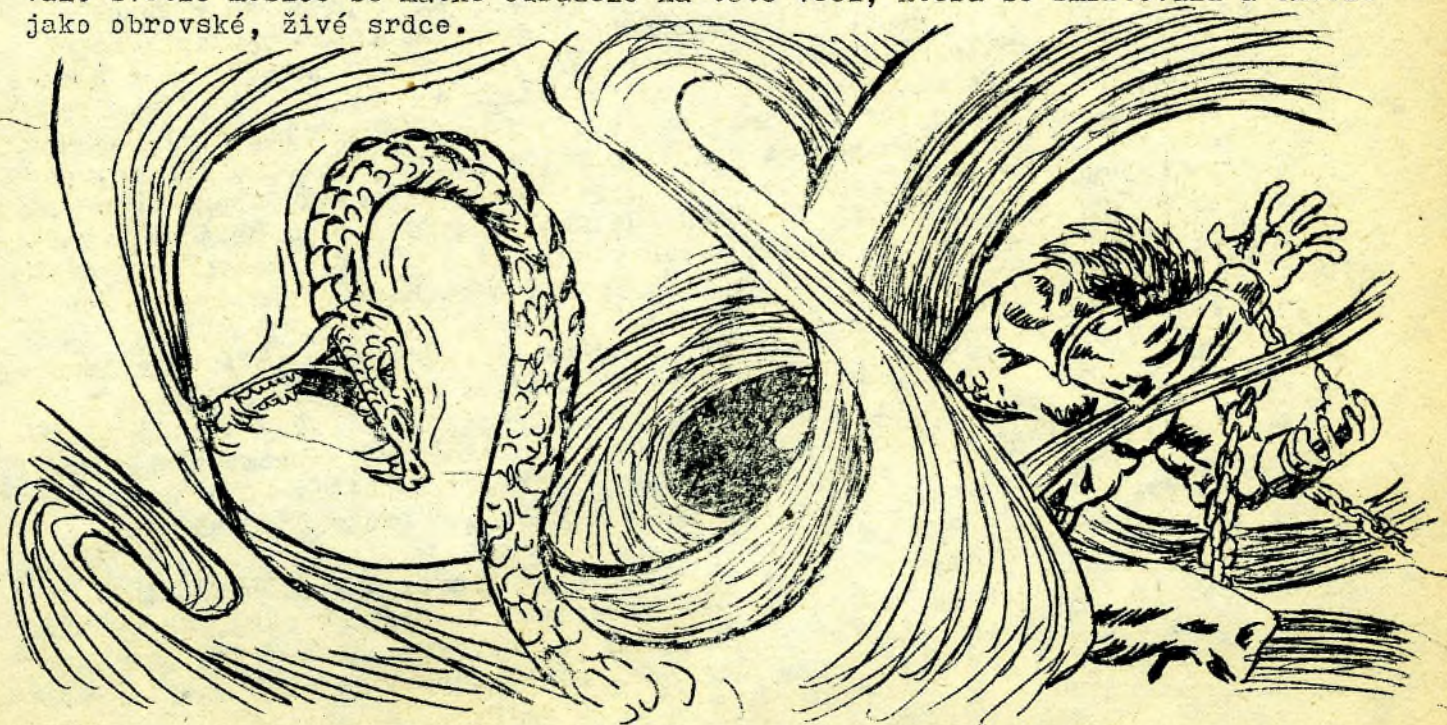
V silnějším měsíčním světle si Conan také všimnul, že všechny zbytky jsou podivně vylouhované. Při pozornějším pohledu viděl, že většina kostí je tu a tam roztroušeno, jakoby naleptáno silnou kyselinou, která porušila jejich hladký povrch a zanechala jen houbovitou spodní vrstvu.

Rozhlížel se na obě strany a snažil se najít jakýkoliv prostředek k záchraně. Slova uhlaženého číňana mu zněla v hlavě a navíc teď objevil další kusy kovu, které nepohnutě ležely k hladkému povrchu kamene. Vlevo od sebe uviděl rýč, krumpáč a zrezivělou kopuli zrezivělé helmy. Na druhé straně vedle sebe uviděl zrezivělou dýku a pár polorozpadlých spon. Znovu se celou silou vzepřel, ale znovu marně.

Odněkud zezdola, od úpatí pahorku zazněl ostrý, trylkující zvuk - jakási posměšná, bláznivá melodie. Conan napjal zrak a ve slabém světle měsíce uviděl, že Feng přece jen neodešel. Seděl na úbočí kopce ve vysoké trávě a hrál na podivnou flétnu, kterou vytáhl z hlubin jednoho ze svých širokých rukávů.

V pomlkách mezi ostrými trylkami Conan uslyšel slabý, mlaskající zvuk. Zdálo se, že přichází odněkud z výšky. Svaly na Conanově krku se vystoupily jako lana, když pozvedl s vypětím všech sil hlavu. Špičatá turanská helma zaskřípěla na kameni. Rev mu ztuhla v žilách.

Mlha, která obklopovala vrcholek sloupu se rozestoupila. Světlo měsíce se odráželo od beztvare hmoty, která obklopovala vrcholek piliře. Vypadala jako chuchvalec roztřeseného, poloprůsvitného rosolu a Conanovi bylo okamžitě jasné, že je živá! Život, nepřirozený, naduřelý a zlý se v ní převaloval a pulsoval. Světlo měsíce se matně odráželo na této věci, která se smršťovala a chvěla jako obrovské, živé srdce.

Jak Conan ztuhlý hrázou přihlížel, jak hrozný obyvatel vrcholu monolitu vyslal tenký pramínek rosolu dolů po hladké ploše nad Conanovou hlavou. Pramínek zamířil přímo ke Conanovi. Kluzké pseudopodium postupovalo cílevědomě a promyšleně, hadovitým pohybem. Teď Conan pochopil, jak vznikly vybledlé, cestičkami podobné stopy na černých stěnách monolitu.

Směr větru se změnil a vzduch se rozvířil. Sestupný proud přinášel ke Conanovým nozdram zápach, který mu zvedal žaludek. Pochopil, proč kosti, ležící u základů monolitu mají ten podivný vzhled kostí dlouho louhovaných. S hrázou, které se ztěžší bránil si uvědomil, že tahle rosolovitá věc vylučuje rozkladné šťávy, pomocí kterých pomalu rozleptá a ztráví svou kořist. Myslel na to, kolik lidí stálo v minulosti na tomto místě, připoutáno bezmocně tou neznámou silou k černému sloupu a očekávalo dotek té hrozné věci, která se teď blížila i k němu samému.

Možná, spíš pravděpodobně, vylákalo tu věc z vrcholu Fengovo pískání, možná to byl pach živého masa, který zval k hostině. Ať už byl důvod jakýkoli, podivný rosol postupoval pomalu, ale nezadržitelně dolů po hlazené stěně monolitu a blížil se ke Conanově hlavě.

Zoufalství dodalo jeho unaveným svalům neobvyklou sílu. Házel sebou ze strany na stranu, vynakládal poslední zbytky energie na to, aby zlomil tu podivnou sílu. K svému překvapení zjistil, že se při jednom z divokých náporů posunul po hladkém povrchu do strany.

To znamená, že síla nebrání všem pohybům! Ta skutečnost podnítila jeho myšlenky, i když věděl, že tudy nevede cesta k úniku před tou hroznou věcí z živé želatiny.

Bokem zavádlil o jakýsi předmět. Když pohlédl tím směrem, viděl rzí rozežraný zbytek dýky, kterého si všimnul již předtím a ke kterému se nevědomky přiblížil v divokém zápase s neznámou silou.

Horní část rukou, které byly pokryty drátěnou košilí až k loktům byla pevně uvězněna kamennou plochou. Jeho předloktí a ruce byly volné. Podaří se mu ohnout ruku tak, aby dosáhl na držadlo dýky?

Napjal poslední síly a zkroutil ruku do vysilující, nepřírozené polohy. Kroužky železné košile pomalu zaskřípaly na hladkém povrchu kamene; pot mu zaplavoval oči. Milimetr po milimetru se jeho namáhaná ruka blížila k držadlu dýky. Pronikavý zvuk Fengovy flétny mu zněl bláznivě v uších, zatímco odporný zápach slizu plnil jeho nozdry.

Prsty se dotkl držadla a za malou chvíli již svíral dýku pevně v ruce. Když se však pokusil vytáhnout ji z koženého, kovem zdebeného pouzdra, čepel s ostrým zvukem praskla. Když sklnil namáhavě hlavu dolů, spatřil, že z čepele zůstala zhruba slabá třetina. Zbytek s ostrou špičkou zůstal v pouzdře. Protože se tím ovšem zmenšilo množství železa ovlivňované neznámou silou, byl Conan při maximálním vypětí svalů schopen odtrhnout pahýl zbraně od povrchu kamene.

Kosý pohled mu řekl, že i když je větší část čepele ztracená, oboustranné ostří na pahýlu je stále ještě v dobrém stavu. Se svaly napjatými do krajnosti v úsilí udržet zbran vzdálenou od hladké plochy, přiložil ostří ke koženému řemínku, spojujícímu obě poloviny jeho ciselovaného pancíře na boku. Potom začal řemínek opatrně přeřezávat.

Každý pohyb prováděl jako v hrozném snu. Námaha a nervové vypětí byly nesnesitelné. Ruky, ohnuté v nepřírozeném úhlu a namáhané do krajnosti bolela a ztrácela cit. Prastará čepel byla zubatá a zeslabená rzí a každý silnější, či neopatrný pohyb ji mohl zlomit. Pak by zůstal skutečně zcela bezmocný. Pohyb za pohybem, nahoru a dolů, s největší opatrností a pozorností. Zápach rosolovitého stvoření byl čím dál tím pronikavější, mlaskavé zvuky čím dál tím silnější.

Pak Conan ucítil, že řemínek povolil. V příštím okamžiku se vrhnul plnou silou dopředu, řemínek se pod jeho náporem vyvlekl z otvorů v okrajích pancíře a ten se po jedné straně otevřel. Celé jedno Conanovo rameno a jedna paže byly volné. V tom okamžiku ucítil lehký dotek na helmě. Zápach se stal nesnesitelným, a pro Conana zatím neviditelný útočník z výšin se přiblížil na dosah.

Conan věděl, že rosolovitě chapadlo dorazilo až k jeho helmě a pátralo po jejím povrchu, aby našlo živou tkáň. Každým okamžikem se musí tato lepkavá hmota dotknout jeho obličeje

V divokém chvatu vyrval ruku z otvorů na druhé, ještě spojené straně pancíře, volnou rukou rozepnul sponu opasku a podbradník. Pak se vyrval z ochromujícího sevření zbroje. Pancíř i helma zůstaly pevně přichyceny na kameni, ale on sám byl volný.

Na roztřesených nohou se odpotácel od monolitu. Měsícem ozářená krajina se mu vlnila před očima.

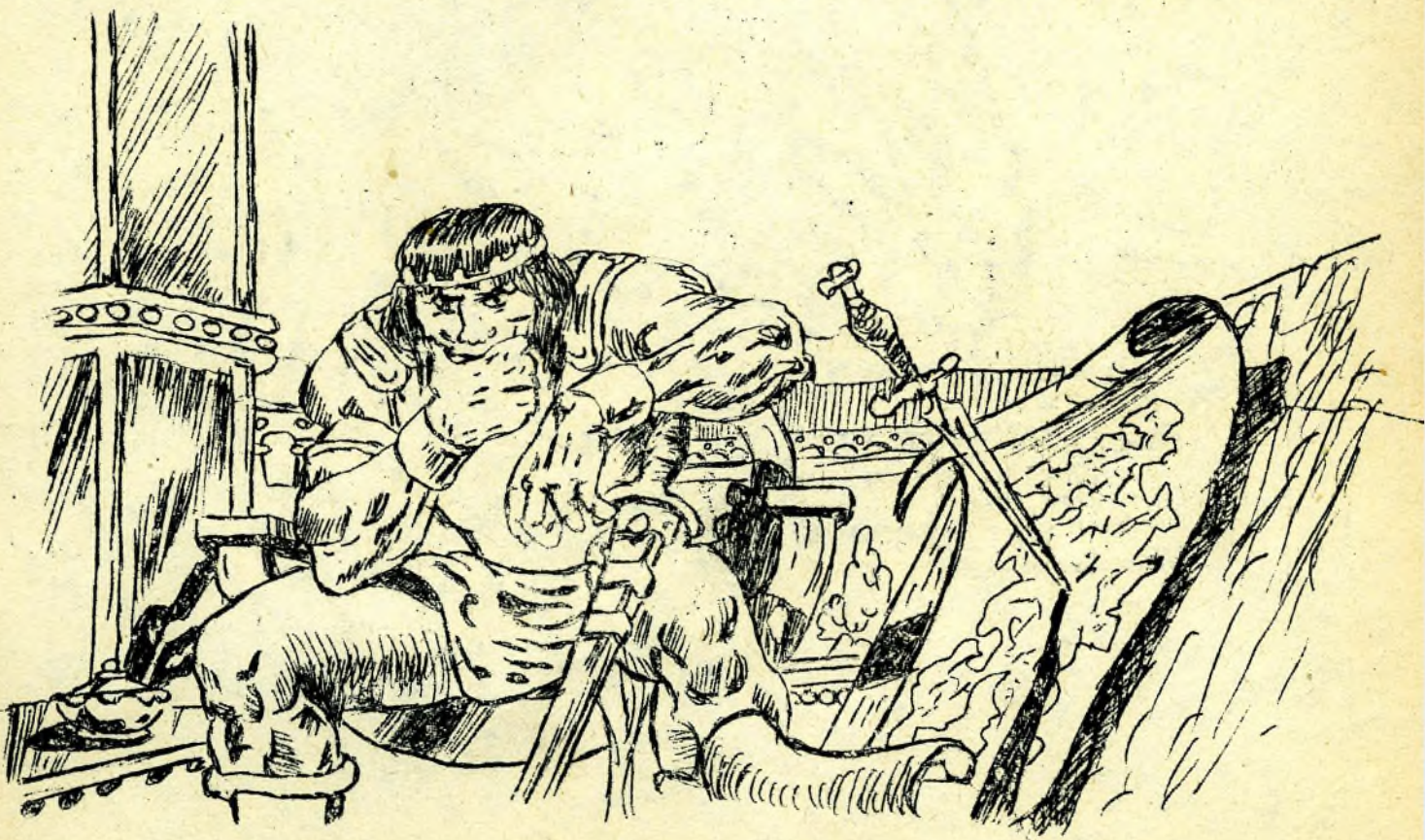
Ohlédl se. Příšerný rosol již pohltil skoro celou jeho přilbu. V dravém hledání kořisti vysílal další pseudopodia dolů a do stran. Bylo vidět, jak se chvějí a tápají ozářeny stříbřitou měsíční září.

Z úbočí vrchu se stále ozývalo divoké pískání flétny. Feng, sedící na travnatém svahu pahorku na zkřížených nohou, pískal na rákosovou flétnu docela pohlcen podivným, nelidským zaujetím.

Conan zahodil roubík, který si vytrhl z úst. Pak vyrazil tiše jako útočící leopard. Divokým skokem se vrhnul na malého hraběte. V pevném sevření se dvojice zkutálela k úpatí pahorku v divoké změti končetin a hedvábí. Jediný úder do spánku ukončil chabý Fengův odpor. Conan jediným pohybem utrl celý rukáv z hedvábného roucha malého vévody a z něj vypadlo slonovinové pouzdro s dokumenty.

Pak se Conan vydal zpět nahoru a Fenga vlekl za límec sebou. Když dorazil k plošince na úpatí monolitu, zvedl otřeseného čínana jako děcko nad hlavu. Hrabě, který ve zlomku vteřiny pochopil, co jej čeká, vyrazil zděšený, zoufalý výkřik. Pak proletěl vzduchem, narazil na monolit a u jeho úpatí zůstal v bezvědomí ležet.

Bezvědomí k němu bylo milosrdné, protože malý hrabě neucítil rosolovitý dotek příšery monolitu, když její lepkavá chapadla začala ohmatávat jeho tvář. Conan přihlížel jen krátkou chvíli. Rysy Fengova obličeje se pomalu rozmazávaly, když se přes něj přelily první praménky té podivné hmoty. Pak se začalo jako sníh na slunci ztrácet maso a za nedlouho se objevila bílá lebka se zuby vyceněnými ve věčném úsměvu smrti. Příšerný rosol se zbarvil do růžova. Hodoval.

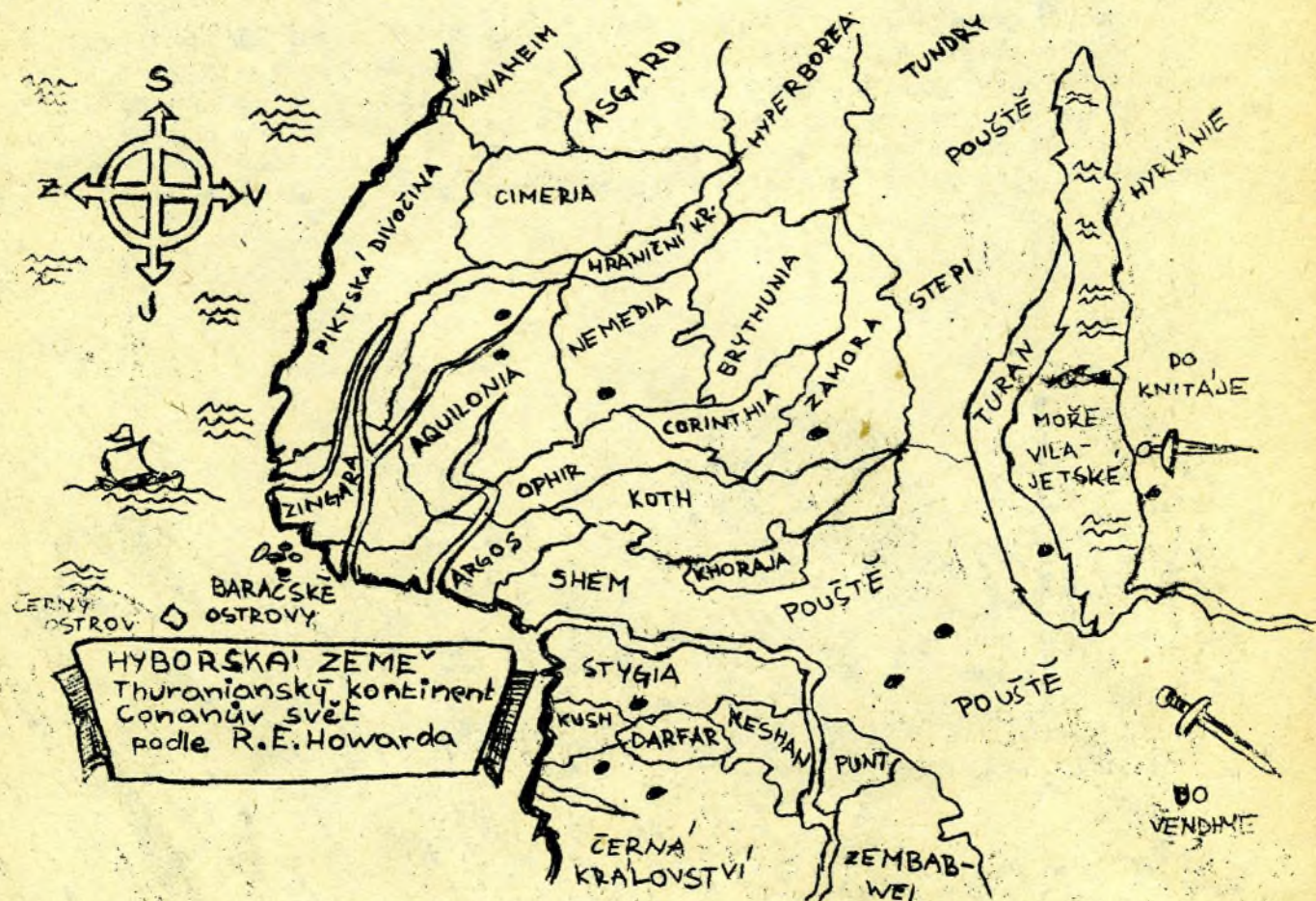

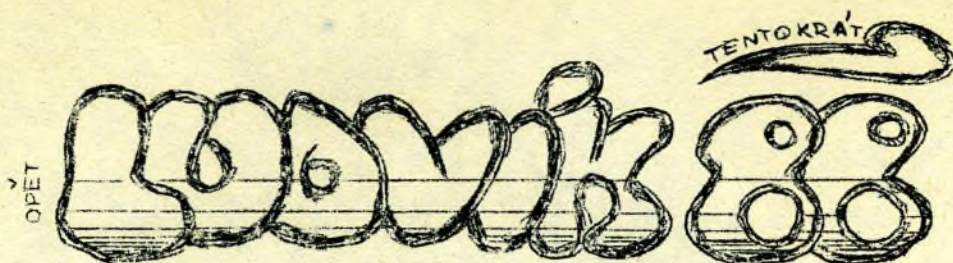
Conan na ztuhlých nohách vyrazil zpět k táboru. Za ním se k nočnímu nebi tyčil monolit jako sbří svíce. Navrší hraničku suchých větví a kostí a zapálit je křemenem a ocílkou, bylo pro Conana otázkou okamžiku. S pochmurným uspokojením pozoroval, jak olejovitý, lepkavý rosol chytá a jak se plameny rychle šíří po pramíncích vzhůru. Povrch celého příšerného stvoření se zmítal v němé agonii bolesti. Jak dobře oba hoří, myslel si - i poloztrávené tělo mizerného zrádného psa i jeho příšerný miláček.

Když se Conan přiblížil k táboru, viděl, že kromě stráží je ještě vzhůru několik vojáků. Stáli a hleděli k vzdálenému sloupu ohně. Když vstoupil do tábora, obrátili se k němu se zvědavými výkřiky. "Kde jste byl, kapitáne? Co to tam hoří?! A kde je hrabě?"

"Hej vy vyjevená bando!" vykřikl, když vstoupil do kruhu světla, vrhaného táborovým ohněm. "Probuďte ostatní chlapy a rychle sedat! Musíme vyrazit. Lovci lebek kmene agů se chystají na nás zaútočit a myslím, že dorazí každou chvíli. Hraběte dostali, mě se podařilo probít se zpět. Khusro! Mulai! Hněte sebou, pokud nechcete, aby vaše lebky zdobily chýše těch dáblů! A abych nezapomněl při Cromovi, doufám, že jste nechali svému kapitánovi alespon hlt toho skvostného vína!"

- Přeložil KTK -

Uplynul celý rok a s blížícím se celostátním setkáním přátel SF v Ostravě můžeme opět bilancovat za vyšlou knižní produkcí. Letošní L U D V Í K bude zahrnovat opět kategorii původní a překladovou. Jako novinku jsme zavedli i kategorii zcela opačnou, která hledá román, povídkovou sbírku nebo antologii, která se Vám líbila nejméně.

V kategorii původní uvádějte jednu knihu, v kategorii překladové můžete i dvě, přičemž každá uvedená kniha má hodnotu jednoho bodu a nezáleží na pořadí uvedení.

Při vyplňování můžete použít vzorové seznamy/jsou sestaveny pouze orientačně a nekladu si nárok na úplnost- budeme vděční za každé další rozšíření/.

! POZOR ! Při výběru můžete zahrnout tituly vyšlé od 1.1.1987 do konce března 1988 !!!

Platné budou i nestylizované anketní lístky s osobními daty. Své odpovědi posílejte do začátku června 1988 na adresu :

SCI - FI klub TERRA
při SSM ČVUT FEL
Suchbátarova 2
166 27 Praha 6 Dejvice

anketní lístek

Kategorie původní SF :

Kategorie překladové SF :

.....

Kniha, která se nám nejméně líbila :

Osobní data : Jméno :

Adresa :

Věk :

SF klub :

Připomínky :

SEZNAM A

-původní sf-

- Fantastický dekameron - ČS, Slunovrat, neprodejná
prémie, n. 40 000
- Fekete Ján: Cestovanie v sedmimílovom skafandri -
ML, n. 5 000
- Chaloupka Otakar: Jenom zrnko písku -
MF, ed. 13, n. 15 000
- Janovic Tomáš: Ko/Z/mické piesne -
S sp, n. 6 000
- Jardovský Miroslav: Prezidentovo posledný odpoledne
MF, n. 15 000
- Jobánek Jiří: Tvář bohyně Tanit -
NV, Eso, n. 80 000
- Klabal Radomír: Kde máte mrtvolu, vy chytráku -
Práce, RN, n. 48 000
- Klíčka Václav: Ve jménu Materna
Albatros, Karavana, n. 65 000
- Neff Ondřej: Čtvrtý den až navěky
Čs, n. 30 000
- Báral Vladimír: Země žen -
Čs, Žatva, n. 50 000
- Souchop Josef: Laskavý nezájem -
Blok, n. 7 000

SEZNAM B

-překladová sf-

- Bester Alfréd: Zničený muž -
Smena, Labyrint, n. 52 000
- Běljajev Alexander: Laboratoř W -
Svoboda, Omnia
- Bilenkin Dmitrij: Výnimka z pravidla -
Obzor, n. 13 000
- Bogáti Peter: Poslední člověk -
NV, Eso, n. 80 000
- Bulyčov Kir: Alenčiny narozeniny -
Svoboda, Čk, n. 44 600
- Crichton Michael: Kmen Andromeda -
Odeon, n. 80 000
- Frühauf Klaus: Experiment -
Pravda, Čk, n. 14 000
- Hervádi Guyula: Drakula -
S sp, Tvorba národou, n. 30 000
- Jurjev Zinovij: Hodinky bez pera -
Obzor, Jantar, n. 5 500
- Kazancev Alexander: Zkáza planety Faena -
LN, LK, n. 53 000
- King Stephen: Mrtvá zóna -
Smena, Máj, n. 24 600

Krausnick Michail: Smrtonosný mrak -
 Melantrich, Světová próza, n. 16 000
 More všetkých riek - Smena, překl. z ruštiny,
 Navštivte planetu Zemi - MF, ed. 13, edit. J. Veis, n. 80 000
 Nemere István: Vesmírný bič -
 Smena, Labyrint, n. 35 000
 Nosov Nikolaj: Neználek na Měsíci
 LN, 4. vydání
 Parnov Jerenej: Údolí splněných přání
 LN, Saturn, n. 62 000
 Pavlov Sergej: Měsíční duha -
 LN, Saturn, n. 75 000
 Peteckis Bohdan: X-1, neunášaj hvezdy -
 ML, Stopy, n. 35 000
 Pohl F. , Kornbluth C.M. : Obchodníci s vesmírem
 Odeon, reedice, n. 80 000
 Prokop Gert: Tři minuty věčnosti -
 Svoboda, Omnia, n. 45 000
 Severní hvězda - Smena, DR, povídky z ruštiny
 Slavčev Svetoslav: Stopa vede k souhvězdí Orionu
 Albatros, Karavana, n. 52 000
 Sonáta hada /Fantastika 88-/
 LN, Saturn, n. 74 000
 Sovětská literatura - 1987/12
 LN
 Steinmüllerovi: Andymon -
 Smena, M, n. 35 000
 Stratten Robert: Čas netopierou
 Pravda, ČK, n. 23 500
 Strugačtí A. a B. : Stalker
 Smena, 35 000
 Vonnegut Kurt: Galapágy -
 Tatran, n. 50 000
 Mechanické piano
 Odeon, reedice, n. 50 000
 Šach Georgij: Planeta devíti klanů
 LN, Saturn, n. 63 000
 Tolstoj Alexej: Paprsky inženýra Garina -
 Svoboda, ČK, n. 39 000
 Tomin Jurij: Pan učitel na kolotoči -
 LN, Zvonečky, n. 20 000
 Tupicin Jurij: Krok do propasti -
 LN, Saturn, n. 63 000
 Vesmír je báječné místo pro život -
 MF, ed. 13, edit. J. Veis, n. 80 000
 Vesmírné hry -- ML, Stopy, n. 25 000
 Verne Jules: 20 000 mil pod mořem
 Albatros, 6. vydání, n. 97 000
 Honba za meteorom, Hvězda jihu
 ML, reedice, n. 50 000

BSAH

Robert Erwin HOWARD něco málo na úvod	str. 1
Kletba monolitu povídka	str. 2
Ludvík 88 anketa + anket. lístek	str. 13
Seznam titulů k anketě	str. 14
Obsah	str. 16

ARGUS ARGUS ARGUS ARGUS ARGUS

R
G příloha Šmu pro přátele
U vědecko-fantastické lite-
S ratury. Vydává SF klub
TERRA při FV SSM ČVUT FEL
A Praha 6
R Suchbátarova 2
G psč 166 27
U Toto číslo bylo připraveno
S ve spolupráci s SF klubem
J. Verna. Číslo sestavil
A a ilustroval J. Kyslík.
R Dále spolupracovali:
G I. Franc, P. Bedina, J.
U Čapek.
S
• Číslo neprošlo jazykovou
A úpravou.
R Vychází /značně/ nepravidelně.
G Neprodejné!
U Pouze pro vnitřní potřebu.
S Číslo dokončeno 1.5.1988

Příšerná nuda.
Nejvyšší čas,
aby se
objevili
pozemšťané...

V. Jiránek

ARGUS ARGUS ARGUS ARGUS ARGUS

Interní zpráva pro příznivce klubu:

Začátkem letošního školního semestru léto 1988 předalo bývalé vedení klubu novému v složení - předseda: ing. Martin Molhaver, Tajemník: Robert Rameš, video sekce: Pavel Štorek, literární sekce: Tomáš Popov. Bývalé vedení bude fungovat ještě do podzimu jakožto poradci nových vedoucích. Doufáme, že omlazený klub nezklame své čtenáře a snad dojde i ke změně k lepšímu. K tomu jim lze popřát hodně štěstí a SCI-FI ZDAR !

PS: pro další zájemce jsou schůzky v úterý v 19 hodin v budově ČVUT FEL místnost SSM přízemí.